

Agata Ingarden EmoPolis 11.10.2024–9.02.2025

kurator / curator: Daniel Muzyczuk
identyfikacja wizualna / graphic design: Honza Zamojski [rh.plus]
koordynacja wystawy / exhibition coordination: Martyna Dec, Ewelina Strynowicz
komunikacja druków towarzyszących / editorial coordination: Matylda Makowska
komunikacja / communication: Anna Augustyn Kamińska, Kinga Świtoniak, Angelina Wieliczko-Skinder, Dorota Wituła
konserwacja / conservation: Anita Andrzejczak, Naoko Kamoji, Małgorzata Kowalska, Tatiana Matwij, Ewelina Pawlak
montaż / installation: Krzysztof Francek, Łukasz Janicki, Marek Kubacki, Adam Maj, Mariusz Maj, Dariusz Mikołajczyk, Ireneusz Szymarek, Maciej Więclawski

specjalne podziękowania / special thanks to:
Louis Desbordes, Fanny Devaux, Anders Dickson, Nicolas Faubert, Björn Geldhof, Krzysztof Ingarden, Iris.la, Renata Jarodzka, Rafał Jarodzki, Klara Jogała, Bogdana Kosmina, Benjamin Leclerc, Piotr Lisowski, Pierre-Clément Malet, Raphael Massart, Garush Melkonyan, Rafael Moreno, Delphine Mouly, Oksana Pidvarko, Agnieszka Pindera, Oleksandra Pogrebnyak, Berthold Pott, Wladimir Schall, Daria Shevtsova, Masha Silchenko, Total Pleasure, Emma Wattiau, Michał Woliński, Karol Wójcicki

EmoPolis to pierwsza w Polsce muzealna wystawa prac Agaty Ingarden. Jest ona fragmentem nieustannie rozwijanego projektu, w którym główną rolę odgrywa infrastruktura przeznaczona do zarządzania energią emitowaną przez stany emocjonalne. Wystawa łączy ze sobą dwie monumentalne prace – *Rescue Dummies* i *Piknik o zachodzie słońca*.

Spomiędzy szklanych okien budynków biurowych wyłania się zwisająca mechaniczna struktura i panele słoneczne, tworząc pejzaż współczesnego miasta. Jest to jeden z możliwych widoków na Dom Snów – laboratorium, które wyzwala od norm społecznych i jednocześnie tworzy nowe reguły współżycia. To miejsce, a zarazem program interaktywny kształtujący życie trzech grup mieszkańców. Motylołudzie wykonują pracę emocjonalną, która zasila całą infrastrukturę. Filmy wmontowane w elementy architektoniczne pozwalają na wgląd w przebieg tych procesów, istotną rolę odgrywa w nich odkrywanie ograniczeń cielesnych i komunikacja za pomocą ruchu. Członkowie tej grupy próbują budować jednocześnie swoją tożsamość i świadomość grupową. Goblinomotyle zajmują się obsługą procesów fizycznych i architekturą Domu Snów. EmoPolis natomiast reprezentuje nadzór i regulację. W tej dynamicznej interakcji między postaciami EmoPolis zapewniamy równowagę energii generowanej przez Motylołudzi oraz działają jak lustro odbijające emocje, pobudzając samoświadomość mieszkańców.

Te niejednoznaczne postacie ucieleśniają aspekty życia miejskiego – skomplikowane systemy, w których nadzór jest integralną częścią codziennego funkcjonowania. Instalacja i muzeum to metafory ekonomii uwagi stanowiącej bazę doświadczenia zapośredniczonej przez media rzeczywistości. Dom Snów zmienia swoją architekturę w zależności od punktu widzenia. Zależy ona od tego, z którym bohaterem identyfikuje się widz. Zwiedzający wystawę stają się również częścią tytułowego EmoPolis – nadzorują transfery emocji. Wgląd w cykl życia Domu Snów wyłania się zza szyb infrastruktury zbudowanej z okien biurowca z Kijowa. Ich półprzezroczyste powierzchnie rozmywają granice między

wnętrzem a zewnętrzem. Zarówno szklane ruiny korporacyjnej architektury, jak i skupujące części metalowych kwiatów *Pikniku o zachodzie słońca* stają się podobne do oczu owadów.

Oba projekty odzwierciedlają funkcjonowanie powiązanych systemów. W świetle Domu Snów energia Motylołudzi napędza program regulowany i obserwowany przez EmoPolis. Podobnie rzeźba *Piknik o zachodzie słońca* integruje komponenty naturalne i przetworzone (metal, zwęglony cukier, tkanina grzybowa, panele słoneczne), tworząc samopodtrzymujący się ekosystem. Razem konstruuja one pejzaż miejski, zacierający granice między przestrzenią publiczną i prywatną. Splątane interakcje grupowe i odizolowane zdarzenia tworzą spójną narrację świata Domu Snów.

• • •

Agata Ingarden (ur. 1994 w Polsce) mieszka i pracuje między Paryżem a Atenami. Przy tworzeniu rzeźb używa różnych mediów, łącząc prace video, performans, dźwięk i tekst. Jej praktyka skupia się na znaczeniu materiałów, których używa, a zainteresowania dotyczą posthumanistyki, socjologii, science fiction i budowania narracji mitycznych. Jej prace były pokazywane m.in. w Palais de Tokyo, Paryż (2019); Frac, Île-de-France, Paryż (2019); Mo.Co, La Panacée, Montpellier (2019); Künstlerhaus, Wiedeń (2020); Muzeum Sztuki w Łodzi (2021); podczas Art Encounters Biennial, Timișoara (2021); CAPC, Bordeaux (2022); w Centro de Cultura Digital, Mexico City (2023); na 15. Biennale w Gwangju w Korei Południowej (2024). W 2021 roku otrzymała nagrodę specjalną w konkursie Future Generation Art Prize.

EmoPolis is Agata Ingarden's first museum exhibition to be held in Poland. Presented here is the fragment of an ongoing project where the central role is played by infrastructural pieces which have been designed to manage energy emitted by emotional states. To this end, the exhibition combines two monumental works – *Rescue Dummies* and *Picnic at Sunset*.

A hanging mechanical structure and solar panels emerge from between the glass windows of office buildings, giving rise to a modern cityscape. This is one of the possible views of the House of Dreams – a laboratory that claims freedom from social norms whilst commensurately establishing new rules of coexistence. It is both a place and an interactive program, which can be seen shaping the lives of three groups of residents. Butterfly People performs an emotional task in that it energizes the entire infrastructure. Films embedded in the architectural elements allow for insight into the course, or rather flow of these processes, wherein the discovery of bodily limitations and communication through movement plays an important role. Here we may observe members of this group endeavoring to build both their identity and group consciousness. Goblin Butterflies are taken up with the servicing of the physical processes and architecture of the House of Dreams. The EmoPolis, on the other hand, embodies supervision and regulation. In this dynamic interaction between the characters, the EmoPolis balances the energy generated by the Butterfly People; and works like a suite of mirrors reflecting emotions, and stimulating the self-awareness of its inhabitants.

These ambiguous characters embody and encapsulate various aspects of urban existence – complex systems where surveillance is an integral part of everyday life. The installation and the museum are metaphors for the economy of attention, on which the experience of mediated reality is based. Indeed, the House of Dreams changes its architecture depending on a point of view or a given perspective. But the experience of the same is predicated on the viewer identifying with a given character. Visitors to the exhibition also become part of the

titular EmoPolis – they supervise the conveyance of emotions. A glimpse into the life cycle of the House of Dreams emerges from behind the glass of the infrastructure built from the windows of an office building in Kyiv. Their translucent surfaces blur the boundaries between the interior and the exterior. Both the glass ruins of corporate architecture and the dripping parts of the metal flowers of *Picnic at Sunset* become like the eyes of insects.

Both projects reflect the functioning of interconnected systems. In the world of the House of Dreams, the energy of the Butterfly People drives a program that is regulated and monitored by the EmoPolis. Similarly, the sculpture *Picnic at Sunset* integrates natural and recycled components (metal, charred sugar, mushroom fabric, and solar panels) to create a self-sustaining ecosystem. Together, they construct an urban landscape that merges the public and private space. The tangled interactions of groups and isolated events create a coherent narrative of the world of the House of Dreams.

• • •

Agata Ingarden (b. 1994 in Poland) lives and works between Paris, FR and Athens, GR. She works with multiple media, and her sculptural practice expands to collaborative works combining video, performance, sound and writing. Her practice is driven by material research; as well as investigations in post-humanities, sociology, science fiction and mythical narratives. Her works have been exhibited in venues such as Palais de Tokyo, Paris (2019); Frac, Île-de-France, Paris (2019); Mo.Co, La Panacée, Montpellier (2019); Künstlerhaus, Vienna (2020); MS Lodz, Lodz (2021); Art Encounters Biennial, Timișoara (2021); CAPC, Bordeaux (2022); Centro de Cultura Digital, Mexico City (2023), and at the 15th Gwangju Biennale, Gwangju, South Korea (2024). She received a Special Prize at the Future Generation Art Prize in 2021.

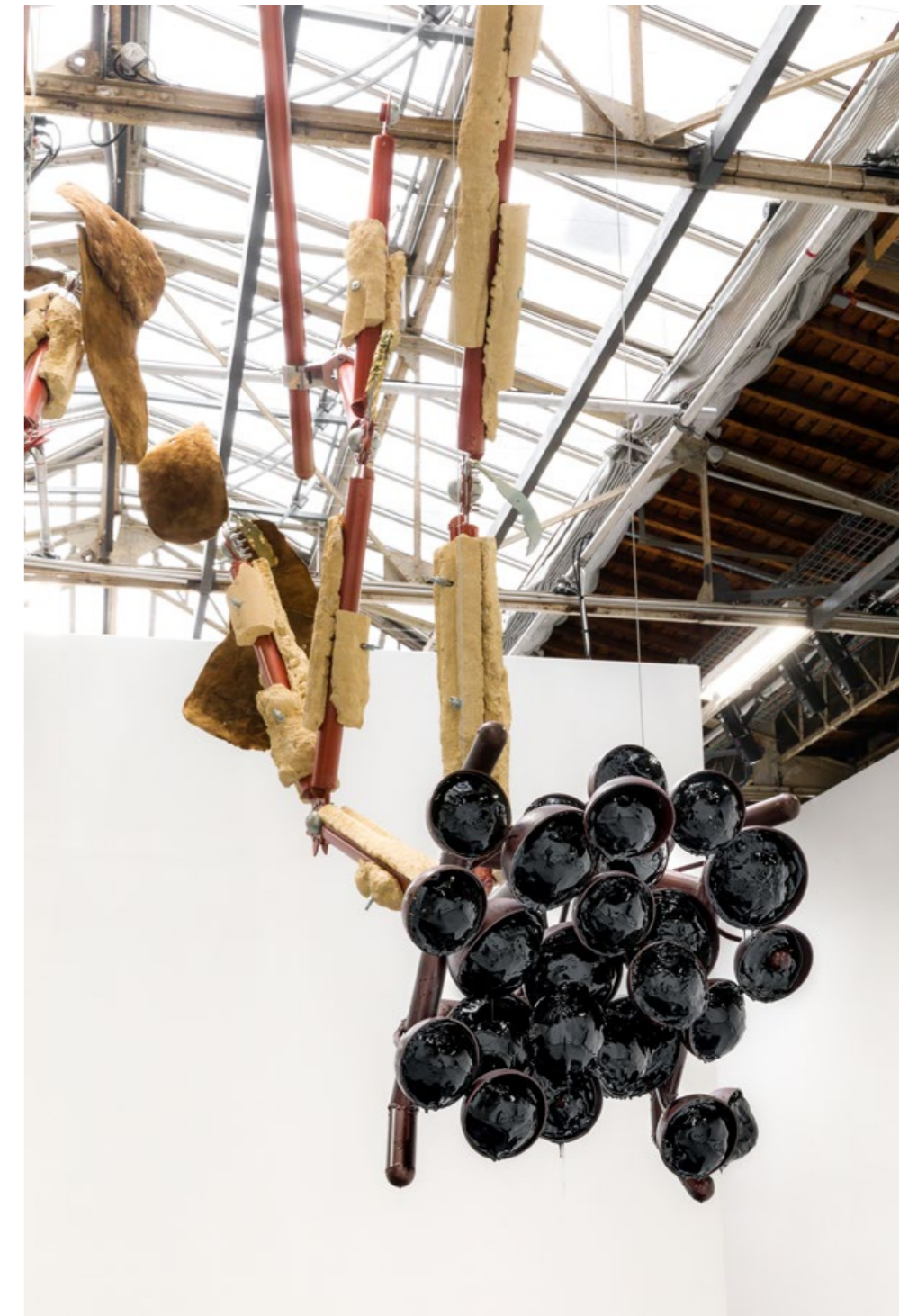
1.

3.

4.

5.

2.

1.–4.

Rescue Dummies

2021

technika mieszana / mixed technique

współprodukcja / co-produced by Lafayette
Anticipations, Berthold Pott Gallery,
Cité Internationale des Arts, Paris i/and
PinchukArtCentre

dzięki uprzejmości artystki
courtesy of the artist

fot. / photo: Romain Darnaud

© PinchukArtCentre, 2021

5.

Piknik o zachodzie słońca

A Picnic at Sunset

2019

technika mieszana / mixed technique

widok wystawy / exhibition view *Future,*
Former, Fugitive, Palais de Tokyo, 2019

dzięki uprzejmości artystki
courtesy of the artist

fot. / photo: Romain Darnaud